

[Lennart Larsson.]

cialdemokratiske ordfører sagde, han havde visse erfaringer, men har man erfaring nok til at vide, om man bør foretrække denne løsning eller en mere ledelsesformet løsning, som hr. Per Federspiel også var inde på?

Det andet principielle spørgsmål ved disse lovforslag er den offentlige repræsentant i bestyrelserne, der skal udpeges af ministeren; dér vil jeg da sige med det samme, at det kan vi, ligesom den konservative ordfører gav udtryk for, ikke medvirke til, og vi kan ikke se den dybere hensigt med dette forslag. Der foregår ikke noget af samfundsmæssig betydning i disse bestyrelser, som dette høje ting ikke ville kunne få kendskab til. Det er jo erfaringen, at det i dag er medarbejderne, der i højere og højere grad udfører deres opgaver med decentraliseret ansvar, og kun de principielle afgørelser træffes af bestyrelsen i banker og forsikringselskaber.

Bestyrelsens opgaver er de meget store linjer af kontrollerende art og for banker tillige accept af de store kreditter; man kan kalde dem for de etiske beslutninger. Det vil derfor være en skuffelse, hvis man tror, der er noget som helst at skjule; det er ligesom, der ligger noget odiøst i dette. Man giver ministeren, i hvert fald når det gælder bankerne, orienterende statistiske oplysninger månedlig, der fremsendes årsberetninger til Nationalbanken, og regnskabet fremsendes til tilsynet før nogen anden. Hvis vi fra venstre havde kunnet finde nogen fornuftig begrundelse for en sådan udpegning, ville vi nok også have taget afslappet på dette, men vi kan ikke se, der ligger nogen fornuftig begrundelse som baggrund for dette. Jeg er også enig med den konservative ordfører med hensyn til de bemærkninger, der blev fremført angående selve hensynet til forsikringselskaberne.

Jeg vil gerne sige, at det er, ligesom man nu bevidst strammer grebet om dansk erhvervsliv gradvis ved det ene lovforslag efter det andet, hvor man skal have offentlige kontrollanter ind. Her drejer det sig altså om bankernes og forsikringselskabernes bestyrelser, tidligere har vi jo haft det med offentlige midler i finansieringsinstituttet for handel og industri og ved at sætte ministeren til at lede den teknologiske udvikling i Danmark. Man lægger altså løkken omkring erhvervslivet og strammer mere og

mere, og det kan vi ikke være medvirkende til.

Jeg vil ligesom den konservative ordfører pege på, at erhvervslivet består af vel en million arbejdstagere; har man helt overset den brede politiske enighed om medbestemmelse for medarbejdere, der ligger i dette ting? Har man glemt, at det for erhvervslivet er lykkedes at skabe en udvikling, der har givet den største omsætning for indbyggere i noget land? Det kan da ikke være, fordi man frygter, at man bliver nødt til at kontrollere selskaberne nu, hvor man får medarbejderrepræsentanter ind i bestyrelserne. Men det kan da være, det er en politisk målsætning, man vil have, en politisk målsætning om, at man er klar over, at giver man den enkelte en større frihed i relation til sin virksomhed, ja, så må vi have kontrollen ind på en anden måde, kontrollen ind i forhold til, skal vi kalde det LOs imperium og dermed have kontrollen med alle virksomhederne. Jeg synes, det er noget selvmodsigende, at man på den ene side vil give medarbejderne denne store indflydelse og på den anden side vil udpege disse offentlige kontrollører.

Det sidste, jeg vil kommentere, er bemærkningerne til lovforslaget om ændring af lov om banker. Dér vil jeg ikke undlade at sige, at jeg er skuffet over, at ministeren har lagt navn til disse bemærkninger, ministeren, som vi har stor tillid til, og som i kraft af sit ego er den, han er, for det er, ligesom om — det kan være, jeg har misforstået det, så må jeg have det bekræftet — han søger at lægge mistænkeliggørelser ind i disse bemærkninger for at begrunde forslaget om indsættelse af disse repræsentanter. For hvad mener ministeren med, at formålet er, at almindelige samfundsmæssige interesser og hensyn holdes for øje, at fremme regerings- og lovgivningsmagtens formulerede erhvervspolitiske målsætninger, at styrke efterlevelsen af den af regeringen og Nationalbanken fastlagte pengepolitik, at øge muligheden for indseende med kontrolfunktioner, der er tillagt bankerne i medfør af valutaloggivningen? Det er vel noget i retning af det største mistillidsvotum, jeg nogen sinde har set.

Ministerens må være klar over, at er der nogen, der arbejder med et decentraliseret ansvar, så er det netop medarbejderne i